

ПРОСТРАНСТВЕНИ ВИЗИИ В "ПОДИР СЕНКИТЕ НА ОБЛАЦИТЕ"

Цветанка Атанасова

"... Истинското пространство е едно ужасяващо
преливане между вътрешното и външното..."

Анри Мишо

"...Всичко може да се представи нагледно,
дори безкрайността."

Гастон Башлар

Навярно ще прозвучи като недопустимо за един литературовед пристрастие, но в историята на българската лирика за мен няма по-поетично, по-натежало от смислови ореоли и по-отприщващо въображението заглавие от Яворовото "Подир сенките на облаците".

Облаците - с техния неспирен бяг по небесната шир, с шеметния им световъртеж, в който светлина и пари ежеминутно, ежесекундно дори ваят невероятни форми и феерия от цветове, създават причудливи природни метафори, достъпни само за четката на върховния Творец и разгадаеми само от дълбокосъзерцателни натури. Облаците - натежали от буреносна енергия; и лекокрилите облаци след буря. /Нека си спомним за облака-чудовище, който "расте и вий снага космата", и облаците-стадо, подгонени от "вълк"-вихър леден" в "Градушка"./ Или облаците на есенната меланхолия, които "пъплят /.../ дъждливи в поднебесни висоти", които болезнено свеждат небето към земята:

Почти допират до земята
тъй ниско виснат небесата

/ "Есенни мотиви" /

И най-сетне - облаците на вулканичните страсти, облаците на мито-поетичните идентификации на човека, облаците, сливащи ведно енергиите на макро - и микрокосмоса, облаците, сублимиращи универсални аналогии: